

JAK TO BYLO, DVANÁCTKO?

aneb trochu bloudění dvanáctkovou minulostí

k padesáti letům trvání trasy

Asi už jsme zapomněli na HOKY KOKY a LABADU

Abychom nezapomněli úplně všechno, pokusil jsem se zde zaznamenat pár vzpomínek na prvních dvanáct let existence trasy. 50 let trvání trasy nelze jen tak přehlédnout.

Tak tohle jsem já, coby šéf trasy

Motto: Přece nebudeme chodit na Stezku, až nám bude padesát...

(prohlásil neznámý autor na schůzi TAKu, když mi bylo asi 30)

Jak to bylo? Bylo to TAK? Možná to bylo i jinak.

Moje první informace o STEZCE, - jak vlastně Dvanáctka vznikla a kdo ji vedl

Trasa 12 vznikla na jaře roku 1967 – na 7. Stezce na Vysočině. O vznik **Dvanáctky** se zasloužili pánové Míla Spudich, více známý jako Ludvík, a Petr Sucharda, který se stal prvním vedoucím Trasy 12 a vedl ji na Stezkách 7, 8, 9. Pak přišel rok 1968, Petr odjel někam za hranice a od 10. Stezky, která byla v Beskydech na podzim 1968 se ujal vedení Míla Spudich (Stezky 10, 11). Vedení Trasy 12 se na 12. Stezce, která byla po trasách, ujímá další člen TAKu Vráťa Straka, který ji vede ještě na 13. Stezce.

Dvanáctá stezka, která vlastně nebyla (jak prohlásil Jarda Kozák), neboť ztratila podporu ČVUT, když studenti, kteří zakládali stezku, již dostudovali. Stezka však již byla natolik populární, neměla ale záštitu, a proto se uskutečnila alespoň po jednotlivých trasách. Poté, jak je popsáno v ALMANACHU vydaném k 20. výročí TAKu, dochází ke „slavnostnímu ustavení“ Turistického akademického klubu v restauraci u Fleků za zpěvu písně Když jsme táhli k Jaroměři.

První stezka byla ale již v roce 1963, jak dále píše v Almanachu, vznikla pod patronací ČSM strojní fakulty ČVUT jako zájmová skupina, která se inspirovala polským rajdem, organizovaným polskými studenty. Od 13 stezky vstupuje TAK do ČSTV jako jednooborová tělovýchovná jednota s možností hostování těch, kteří aktivně sportují jinde.

Moje první stezka

Já sám si na vznik Dvanáctky nepamatuji, přišel jsem na Stezku o půl roku později, to je od 8. Stezky (Děčínsko), ale o Stezce jsem uvažoval již rok předtím, v roce 1966. To jsem tehdy chodil na stavební fakultu ČVUT. Na některé přednášky jsme chodili na strojárně. Tam na chodbách visely plakáty a lákaly studenty na „Hvězdicovitý turistický pochod se společným zakončením“. Lákal mě to velice, ale samotnému se mi jít nechtělo. Organizovala to fakulta strojní a já nikoho z ročníku nepřesvědčil, aby šel se mnou. Až o rok později jsem si řekl, že půjdu sám. To již někdo udělal masivnější propagaci na stavební fakultě, a tak jsem se sám přihlásil na Stezku, a to Trasu 12, protože Trasa 12 vznikla jako ryze stavební.

Petr Sucharda

Vznik 12 trasy

..... , Jarďa,,

Ludvık,, Evžen, Jarďa.

Na T. 11, kde byli většinou strojaři, chodila parta stavařů. Jak to bylo nevím, ale stavaři si založili vlastní trasu – 12. Trasu. Na 7. Stezce je již 12 jako samostatná trasa a má svého vedoucího Petra Sucharda. Nevím, ale zásluhu na vzniku 12. Trasy měl zřejmě Sucharda a Ludvık, kteří kvůli tomu vstoupili do TAKu a stavařskou Trasu 12 založili. Každá trasa měla svoji vlajku. Naše vlajka byla černá se stříbrným nápisem. Právě s barvou vlajky byly později problémy. Prý nebyla dost optimistická, jak by mladým lidem slušelo. Sleziny Dvanáctky byly nepravidelné, v Hlávkově koleji.

Chodsko – 9. Stezka a vznik 15

Když jsem se přihlašoval v hale na strojárně na Karlově náměstí na další Stezku (Chodsko), u zápisu byl zrovna Milan Vaněk, kterého jsem již znal a který již byl v TAKu, bylo jasné, že pojedu opět na Dvanáctku. Na Domažlicku se silně vykrystalizovala stavařská parta a utvořila svoji 15. Pivní trasu, kde nejvýraznější osobou byl sympatický, stále usměvavý Jarďa Škorpil. Jen pro zajímavost, já jsem se stal také zakládajícím členem 15. Pivní trasy. Tenkrát jsme všichni museli vypít pivo na ex a podepsat se na vlajku a políbit ji. Byla vyrobena z nějaké utěrky. Já jsem tenkrát vlastnil fotoaparát Flexaret a hodně jsem fotil, spousta fotek, které má 15 na webu pochází ode mne, zrovna tak i společná fotka ze zakládání 15. Já tam tedy nejsem a na 15 jsem se ani dále neangažoval. Zato jsem pomáhal s organizací Stezky Vráťovi Strakovi, který dělal vedoucího. Jako geodet neměl moc času, a byl stále někde v terénu. Vedoucí trasy ale musel být v TAKu, tak jsem se stal členem s odznakem č. 101 vedoucím 12 Trasy. Byl jsem ale stavař, patnáctka mi byla sympatická, i když jsem již s nimi nechodil. Snažil jsem se pro Jarďu Škorpila a patnáctku na TAKu blokovat tehdy ještě volnou trasu 15. Patnáctka ale o to nestála (zřejmě to pro ni bylo moc organizované). Kuriozitou ale je, a to na patnáctkových stránkách není, že čestným členem 15. Pivní trasy, pokud si to já vybavuji, byl i Petr Sucharda, který nechtěl být jako člen TAKu a vedoucí 12 oficiálním členem 15. Myslím, že je i na společné fotce.

Když jsem dále prohlížel své fotky z 8. Stezky a dalších stezek, jsou tam převážně lidičky z 15 a k tomu Sucharda, a nám známí Ludvık, Evžen, Tlustej, Franta Kotásek, Tuki, Chodouňák, Vráťové Straka a Vokurka, Jarďa Benda, Ivana Vlnasová, Olina atd.

Tlustej, Helena

....., Tuki

Franta Kotásek,, Vráťa

Chodouňák, Vráťa

Ivana

Vzpomínky na Hrádek

Protože mnoho lidí z Trasy chodilo na ČVUT a měli ubytování na strahovských kolejích, byla určitě optimální pro sleziny hospoda Na Hrádku. Konečně sem to také neměla daleko děvčata, která byla ubytována na koleji ve Ždanovce.

Měl jsem to „štěstí“, že Vráťa Straka byl stále více zaneprázdněn a byl stále více mimo Prahu, na TAK měl stále méně času a od 14. Stezky a dále 15., 16., 17., 18. a 21. Stezky jsem se stal dalším, již čtvrtým vedoucím Trasy 12.

Sleziny v restauraci Na Hrádku, poblíž Strahovských kolejí, byly každý týden, blízko to měla i děvčata ze Ždanovky. Hostinská Libuška a Jarda z restaurace Na Hrádku prostě byli naši. Sleziny byly ve velkém sále, kde nás bylo třeba i 60, běžně byla spousta muzikantů (počínaje kytarami, trubkou, klarinetem, harmonikou, saxofonem, vozembouchem atd). Cestou z Hrádku v pozdních hodinách se pak chodilo zpívat a hrát na Strahov na asi 3 metry vysokou zeď. Před několika lety jsme si to chtěli zopakovat, ale zeď již není. Je zajímavé, že 15 se osamostatnila prakticky po Šumavě, a to když jsem poprvé vedl já Trasu 12, ač člen 15. Tenkrát nás bylo na Trase asi 120, což byl rekord. Tak velký počet byl neúnosný. Rozdělili jsme se a 15 začala jezdit na Stezku (Pěšinku) úplně sama, mimo TAK.

.....Chodouňák, Jarda Benda

Přišli jsme o výbornou kapelu, vytvořila se ale další a opět výborná, tentokrát ze strojařů. (Kamarádi, spolužáci Jardy Benda, Černohorák, Kodým, Vlnas a další.) A bylo zase zle, stále nás bylo mnoho, strojaři, muzikanti odešli. I když muzikanti odešli, objevili se noví hráči, méně zdatní, ale zato hrající s chutí a ochotní hrát skladby na naše přání. Sleziny začaly být v Břevnově na Drinopolu. Postupně nastala éra elektrikářů, právníček a ekonomů, spřátelenou trasou se stala mimo Trasy 11 i 6. Sleziny

jsou stále každý týden a to postupně U pěti králů, u Karla IV a pod Vyšehradem na Staré poště. Oblíbený den na sleziny byl čtvrtek. Z důvodů dnes již zapomenutých jsme změnili hospodu. Objevili jsme ale hospodu s hezkým salonkem a dobrou obsluhou, tak jako Na Hrádku, téměř v centru, a to na rohu Záhřebské a Lublaňské ulice, U Holanů. Zde jsme se usadili na léta, sleziny byly pravidelně každý týden, ve čtvrtek. Právě čtvrtek byl ideální. Ve čtvrtek večer slezina, zde se dohodl výlet na víkend, bylo to velice operativní.

Chalupa v Českém Šumburku

....., Jarka, Ludvík,,,, Chodouňák, Vráta, Cais

Za vedení Míly Spudicha, Vráti Straky a ještě za mého vedení, Dvanáctka udržovala přátelské styky s T11., která měla sleziny Na Andělce. A jednoho dne, asi v roce 1968 nebo 1969, přišel Ludvík s tím, že jeho táta má chalupu v Českém Šumburku, že je ve špatném stavu a že ji chce nechat zbourat. Tak se nás 8 složilo a za 8 tisíc jsme chalupu koupili. Nikdy jsme to nedotáhli do konce a nešli k notáři. Bylo nás 8 majitelů – 4 z 11 a 4 z 12. Nastaly zlaté časy, na chaloupku se jezdilo skoro každý týden, jak si kdo vzpomněl. Jedenáctka byla o něco starší, začali se ženit, vdávat, a začali se měnit majitelé chalupy.

Chalupa v souvislosti s vysokohorskou turistikou

Přátelství T 11 a T 12 vyvrcholilo první společnou akcí do vysokých hor, do Rumunska, na pohoří Fagaraš. Nevím, kdo to vymyslel, snad Tolja nebo Vasja z T 11, či Tlustej, ale akce se mimořádně povedla. Bez mapy, jen na základě malůvky asi 10 x 10 cm v časopise Lidé a země, jsme asi určitě v počtu 12 lidí odjeli do vysokých hor jen tak pod širák. Od té doby jsme navštívili jako T12 téměř všechna větší pohoří v Rumunsku: Retezat, Paringul, Pietra Crauli, Calimani, Maramureš, české vesničky v Banátu, v Bulharsku Rilu, Pirin, Belogradčické skály. V Jugoslavii Prokletí, Komovi. Prostě Fagaraš nás nadchl a již neopustil. Každý rok jsme uspořádali nějakou atraktivní vysokohorskou akci, jak si jistě vzpomenu Tlustej, Chodouňák, dědek Sýkora i Jarda Kozák, Baldýna a další a vzpomíná jistě i Prťák.

domorodci na Komovi a Prťák

Dvanáctka se začala silně kamarádit s Nohybem a jedním z majitelů chalupy se stal Miki Kokstein. Zůstali jsme tři (Vráťa Straka, Miki a já). Na chalupu začali jezdit místo T 11 nohybáci a mnoho dalších.

Vráťa,

Zuzana,

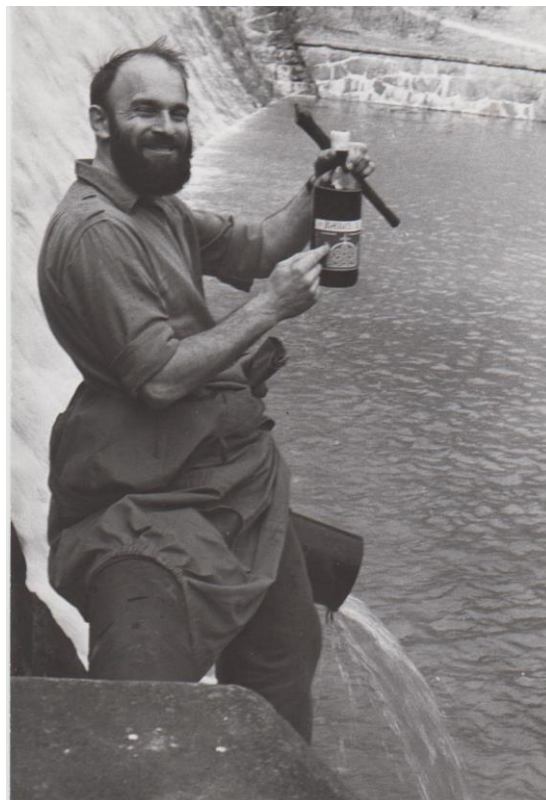
Bohuna

Petr, Jitka, Karel

Prťák, Hif, Pavka, Pták, Bohuna

Táta Stárka

A jak se k nám nohybáci dostali?

Ve Sluníčku a Olympiku jsem dělal pořadatele pod Zdeňkem Thomou – Tyčkou, odtud jsem se znal s Prťákem, který ho čile navštěvoval. Oba byli velice aktivní a vymýšleli zde různé ptákoviny, což mi bylo blízké. Zlákali mne a občas i někoho dalšího na Tlupní stovku – 100 km za 24 hod., kterou jsem napotřetí absolvoval a prohlásil, že už to nikdy nepůjdu.

Chalupa byla v Českém Šumberku, to je asi 3 km nad Tanvaldem. Jezdili jsme pravidelně půlnočním vláčkem z hl. nádraží, a také ještě z Těšnova, (než ho zbourali). Na chaloupku jsme docházeli již za ptačího zpěvu, to je někdy mezi 4. a 5. hod. ranní.

Tam nás očekávala naše chaloupka, útulná, napůl rozpadlá. Obytná byla jen jedna velká místnost, ve které bylo několik paland, kamna a letiště. Svítilo se petrolejkou. Voda byla mimo chalupu. Záchod byl samostatný, za jasných nocí z něj byly vidět stropem hvězdičky. Ani nevím, jak se nás sem mohlo vtěsnat 20, nebo možná i víc. Někdy dokonce se přidala Pavkova Agla (bernardýn), která dovedla silně chrápat a měla takovou sílu, že nadzvedávala celé palandy. Bylo to zkrátka doupě, nebylo tam moc vidět pro kouř z kamen, cigaret, mojí fajfky a Tlustého doutníků. Jednou tam přijeli rodiče Zuzany (tehdy ještě ne Strakové) a prosili jí aby tam nezůstávala a jela s nimi pryč. Tehdy se stavěla přehrada v Josefově Dole a Vráťa se Zuzanou tam působili jako geodeti a na chalupě přespávali.

Akce na chalupě

Začaly akce jako Mikuláše, velikonoce, (kdy jsme odnášeli dívky ve spacáku do sněhu), silvestry, (kdy na chalupě se vypilo více piva než v celé vesnici dohromady), DEZOB, (kdy první cenou bylo polití voňavkou Krasnaja zvezda), cesta paní Hlouškové, zimní radovánky všeho druhu – běh od Hvězdy ke Hvězdě, falešné vepřové hody (lahůdky jako krevní tučnice z konzervy) i kulinářské hody pod vedením

zdatného kuchaře Pavky Melichara, pečení beranů, (o které se Vrátá asi 3 neděle předem staral a pak mu jich bylo líto), pečení nutrií s hádankou, co jsme to jedli.

Bohuna,, Růženka, Jitka, Věra, Milena, Vojta

....., Hartman

.....,sud piva,,, Chodouňák,

Cesta paní Hlouškové

Jednoho dne při toulkách po Jizerkách jsme objevili u Rejdic roubenou chaloupku, o které nám místní řekli, že je to hospoda. Bylo to v sedmdesátých letech, soukromé hospody pochopitelně nebyly. Vešli jsme do chaloupky, proti dveřím seděla v rohu stará paní s kočkou na klíně. Zarazili jsme se, ale paní nám pokynula, ať jdeme dál. Vešli jsme tedy, a v protějším rohu vedle dveří zahlédli pultík s pípou. Byli jsme z toho nadšeni, hospůdku jsme potom ještě několikrát navštívili. A také vymysleli speciální akci s názvem „Cesta paní Hlouškové“.

Byla to cesta z Prahy do Jizerek a každý měl cestou za úkol přinést něco, z čeho by bylo možné uvařit nějaké jídlo. Sešly se houby, brambory, zelenina a na chalupě se z toho uvařila bramboračka. Pamětníci, kteří došli, si na paní Hlouškovou určitě pamatují dodnes.

Chalupa končí a nová začíná

Všechno však jednou končí, o chaloupku v Šumburce jsme přišli, vrátili, prodali zpět tátovi Míly Spudicha. Chalupu jsme sice konečně začali opravovat, ale to už chalupy přišly do módy, a tak jsme ji museli vrátit. Zároveň ale mnoho lidí odešlo ze škol, pracovat a rozjeli se po republice. S Vráťou a Mikim jsme koupili novou chaloupku v Josefodole a sem již jezdil převážně s námi Nohyb. Vedení trasy přebírá Pavel Valina, který pokračuje v přátelství s Nohybem a dokonce si bere za ženu Renu z Nohybu.

Klub Olympik a noví stezkaři

Ještě k Olympiku ve Spálené ulici a Sluníčku v Dětském domě. Zde byly pořádány beatové, folkové koncerty a pořady s povídkami Šimka a Grossmana. Celé to bylo pod patronátem TJ Praga (zde byli členy Šimek, Grossman, Thoma, Prťák a další). Jak jsem již psal výše, dělal jsem pořadatele pod Zdeňkem Thomou, často jsem trhal u vchodu lístky. Na koncerty chodili např. Petr Malý a Kalousek. Díky tomu přišla na dvanáctku spousta nových lidí. Petr Malý přivedl hlavně elektrikáře a Kalousek přivedl spousta dívek, což nám na TAKu záviděli.

16. Stezka květen 1973 – Jeseníky

Na 16. Stezku si pamatuje již hodně lidí, kteří chodí stále na T12, protože to pro ně byla jejich první Stezka. Jen namátkou: Zdena s Bohunou, Hani, Čumbrci a mnoho dalších...

Naše trasa vedla přes Stříbrnice, Ostružnou, Červenohorské sedlo, Ovčárnu. Trasa to byla náročná, vedla po hřebeni Jeseníků, bylo zde ještě mnoho sněhu. Nabádal jsem proto všechny aby byli na to připraveni, měli dobré boty a oblečení. Tehdy se přihlásily dvě asi 16tileté dívky, *asi od Kalouska*, Johanka a Mařka, později zvané „Čumbrci“, které k tomu přistoupily opravdu „zodpovědně“. Vzaly si tenisky a kraťasy a vyrazily na hřebenovou túru ve sněhu. Já sám jsem měl jiné starosti, neboť na domluveném noclehu ve vojenské ubytovně u Barborky nikdo nebyl a celá trasa neměla kde spát. Pořád se mne někdo ptal, kde budeme ubytovaní po celodenním brodění ve sněhu.

Zatím co trasa čekala na Ovčárně, kde měla nocleh T 9 a místo navíc neměla, pendloval jsem mezi Barborkou a Ovčárnou až do pozdních večerních hodin, kdy se vrátil správce z hospody z údolí. Bohuna mi tvrdí, že si zde sušili ponožky na místních bernardýnech. Nakonec vše dobře dopadlo.

Ānri, Petr

Hani, ...,, Tāňa, Chodouňák,Bohuna

.....,,,, Bohuna, Kujon,, Petr Chodouňák, Petr Malý, Kalousek,

19. Stezku vede Pavel Valina. Od 20. Stezky vládne první žena – Jitka Warausová, která na dobu určitou, (21. stezku), mi z rodinných důvodů opět předává žezlo vedoucího. 22. stezku již opět vede Jitka.

Toto povídání není nijak ucelené, myslím, že to ani nejde všechno popsat. Zvláštní kapitolou byly **DEZOBY**. např. ten na Berounce, kdy koncem listopadu část účastníků ve snaze najít všechny kontroly ukradla převozníkovi vor a jala se s ním přeloučit na druhou stranu Berounky. Převozník však byl filuta a proti takovým vtipálkům se pojistil. Přívoz zablokoval a asi dvanáct lidí ponechal v mraze uprostřed Berounky. Pochopitelně pak zavolal policajty. Po důkladném vysvětlování vše dobře dopadlo, ale bidlo, kterým chtěli přívoz vyprostit ze zajetí a dostat na druhou stranu, se nepodařilo zachránit.

Účast na Takových akcích

Dvanáctka se z počátku Takových akcí moc nezúčastňovala, protože měla hodně svých vlastních aktivit, které často souvisely s chalupou. Ale zvláštní oblibě se těšily bály, zejména ty na Žofíně.

Bohuna, Jozka

společné foto

Na Pantakovkách v Soběslavi se štafeta z členů trasy, včetně Ánriho, dostala dokonce na stupně vítězů. Dvanáctka se též aktivně zúčastnila „Valdakiády“ na hudbu „My máme parní stroj“, kdy cvičebním úbořem bylo partiové nadměrné prádlo zakoupené v Kotcích a bylo doplněno náčiním – lavory s vodou.

Valdakiáda

.....,,,, Bohuna, Ánri, Gilík

Příprava na STEZKU

Na Stezku bylo nutno se důkladně připravit, přijít s dobrou náladou, připravit se na tři dny ponocování, zpívání, ujití mnoha kilometrů a setkávání s kamarády ve vesnických hospůdkách. Tomu ale předcházelo nejen zajištění STEZKY, ale STEZKA musela být hlavně povolena. Jedno takové povolení je v příloze.

HAPPY END

Na konci každého správného příběhu bývá happy end, tedy svatba. V červenci 1975 se konala ta moje s Bohunou. Ostatní uzavřená manželství vzniklá na 12 nebudu jmenovat, abych na někoho nezapomněl. Co všechno ta Dvanáctka nezpůsobila...

Je zde popsáno jen to, co mě napadlo a co se událo v době dávno minulé. Jistě je spousta dalších, co mě mohou doplnit a případně něco upřesnit a pokračovat. Berte to jako první díl a štafetu předávám dalším.

V Praze dne 12. 1. 2017

Jarda Holub – Pták

OKRESNÍ NÁRODNÍ VÝBOR V JINDŘICHOVĚ HRADCI

ODBOR VNITŘNÍCH VĚCÍ

Telefon: 2241, 2242, 2243, 2244, 2245

Zn.: Vnitř.-97/1979-Ný.

V Jindř. Hradci 3.května 1979.

TJ Turistický akademický klub,
zastoupený ing.Alencu Navrátilovou

11121 P R A H A 1.

Poštovní přihrádka 398

Pořádání hvězdicového pochodu a turistického srazu 21.STEZKA -
Třeboňsko 1979.

Odbor vnitřních věcí Okresního národního výboru v Jindřichově
Hradci podle § 11 vyhl.min.vnitř.č.320 ze dne 4.X.1951 Úř.listu,(změ-
něný čl.I.,odst.2 vyhl.min.vnitř.č.158/1957 Úř.listu),

b e r e n a v ě d o m í

Vaše oznámení ze dne 5.IV.a 24.IV.1979 o konání hvězdicového pochodu
21.STEZKA - Třeboňsko 1979 (na území okresu Jindřichův Hradec), který
bude zakončen turistickým srazem účastníků v Třeboni, na hrázi rybníka
Rožmberk, dne 20.května 1979.

Pořádající organizaci TJ Turistický akademický klub Praha,
na základě vyhl.min.vnitř.č.320/51 Úř.listu, zákona č.68/1956 Sb. -
o organizaci tělesné výchovy a Směrnice min.vnitř.č.j.MV/1-2244/60
ze dne 21.VI.1960, uveřejněné ve Sbírce instrukcí pro NV, poř.č.44/1960
o zajištění veřejného pořádku při provoz.tělových.podniků, se podle
odst.2),4),5),čl.II.a III., v zájmu zajištění veřejného pořádku stanoví
t y t o p o d m í n k y :

1) Hvězdicový turistický pochod bude zahájen dne 17.května
1979 z 18 výchozích míst, uvedených v předloženém plánu.

Pochodu a cílového shromáždění v Třeboni se zúčastní asi
800 - 1.000 osob - členů TJ Turistického akademického klubu Praha.

2) Účastníci hvězdicového turistického pochodu se budou na
území okresu pohybovat pouze po značených turistických cestách, s vý-
jimkou skupiny cyklistů. Na silnicích budou dbát na to, aby nebyla ohro-
žena bezpečnost a plynulost silničního provozu.

3) Pro jednotlivé turistické trasy se určují tito zodpovědní
pořadatelé:

- trasa č.1 - s.Pavla Javorská
- trasa č.2 - s.ing.Miroslav Dvářák
- trasa č.3 - s.ing.Ladislav Vrabc
- trasa č.4 - s.Dr.Petr Lebenhart

trasa č.5 - s.ing.Drahoš Tlučoř
trasa č.6 - s.ing.Miroslav Novák
trasa č.7 - s.ing.František Horák
trasa č.8 - s.ing.Aleš Filinger
trasa č.9 - s.ing.Václav Lid
trasa č.10- s.Ivan Pergler
trasa č.11- s.ing.Bohumil Ježek
trasa č.12- s.Jaroslav Holub
trasa č.13- s.ing.Miroslav Grubauer
trasa č.14- s.Jitka Chocholová
trasa č.15- s.ing.Ivan Fridrich
trasa č.16- s.Dr.Anna Balcarová
trasa č.17- s.ing.Mladoš Doucha
trasa č.18- s.Miroslav Prokeš

4) Turistický pochod bude ukončen srazem účastníků v Třeboni, na hrázi rybníka Rožmberk, v neděli, dne 20.května 1979 ve 14,00 hod.

Sraz potrvá od 14,00 do 18,00 hodin s tímto programem:

- a) Zahájení - projev předsedy TJ TAK Praha, s.ing.Tomáše Häckla, bytem Praha 10, Opatovická, 26
- b) Sportovní soutěže účastníků turistického pochodu.
- c) Závěr - projev místopředsedy TJ TAK Praha, s.JUDr.Štěpána Reže, bytem Praha 1, Voroněžská, 15.

Žádné jiné projevy nebudou pronášeny, ani nebude použito státních symbolů, transparentů, či hesel.

5) K udržení pořádku při srazu na hrázi rybníka Rožmberk dne 20.V.1979 bude ustavena pořadatelská služba v tomto složení:

s. Dr.Petr Lebnhart
s. Dr.Jiří Škvor
s. ing.Jan Kocián

ve spolupráci s vedoucími jednotlivých tras.

Pořadatelská služba bude viditelně označena na rukávě bílou páskou, s nápisem "POŘADATEL".

6) Současně se ukládá ustavit 3 člennou zdravotní hlídku k poskytnutí první pomoci v tomto složení:

s. Dr.Zora Maříková
s. Dr.Soňa Valdová
s. Dr.Bořivoj Prokeš

7) Po skončení sportovních soutěží a srazu, bude prostranství řádně uklizeno.

Pořádající organizace TJ Turistický a akademický klub Praha, zastoupený zodpovědnou organizátorkou akce s.ing. Alenou Navrátilovou, bytem 142 00 Praha 4, Na Větrově, 47 a členy organizačního výboru:

s.ing. Janem Kociánem, bytem 100 00 Praha 10, Finská, 8

s.ing. Tomášem Hächkelem, bytem 110 00 Praha 1, Opatovická, 26

s. JUDr. Štěpánem Režem, bytem 100 00 Praha 10, Voroněžská, 15

zodpovídá za dodržení těchto stanovených podmínek i za to, že hvězdicového pochodu a turistického srazu jeho účastníků v Třeboni, na hrázi rybníka Rožmberka nebude po celou dobu konání (17.-20.V.1979) jakýmkoliv způsobem zneužito tak, aby byl ohrožen veřejný pořádek.

Vyřizuje:

Vedoucí odboru vnitřních věcí ONV:

Opisem na vědomí:

OV ČSTV Jindřichův Hradec

MěstNV v Třeboni

MNV v Lomnici nad Lužnicí

Okresní správa SNB Jindřichův Hradec

Obv. odd. VB v Třeboni